

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.**Til § 1.*

Til nr. 1.

Der henvises til ændringsforslag nr. 11.

Til nr. 2.

Forslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 6.

Til nr. 3.

En godkendt saneringsplan kan nødvendiggøre ekspropriationer til gennemførelse af planen. Som en parallel til bestemmelserne i § 21, stk. 2, og ændringsforslag nr. 4 findes det rigtigst at foreskrive, at ekspropriationsbeslutninger skal meddeles ved anbefalet brev; og at der samtidig skal gives ekspropriaten underretning om hans mulighed for at påklage beslutningen og ved delekspropriationer m. v. tillige om de særlige rettigheder, der tilkommer ham i henhold til § 25.

Til nr. 4.

Når en saneringsplan er godkendt, har kommunalbestyrelsen pligt til at meddele private ejere af ejendomme inden for saneringsområdet påbud om at iværksætte den ombygning, forbedring eller istandsættelse, som er bestemt i saneringsplanen, og som efter planen skal kunne udføres særskilt af ejeren. Kommunalbestyrelsen har ligeledes pligt til at pålægge private ejendomme inden for saneringsområdet servitutter om fællesarealer og fællesanlæg som bestemt i saneringsplanen.

Den gældende saneringslov indeholder ikke forskrifter om, at kommunalbestyrelsen skal ledsage sådanne påbud og servitutpålæg af oplysning om ejerens retsstilling i henhold til loven. Det har imidlertid vist sig ønskeligt, at loven indeholder forskrifter herom.

De bestemmelser, der efter ændringsforslaget skal gives den pågældende ejer oplysning om, omfatter hans mulighed for at påklage påbuddet eller servitutpålægget (§ 24), for at opnå erstatning (§ 21, stk. 3) for at kræve ejendommen overtaget (§ 25, stk. 2 og 3) og for at opnå offentlig støtte til udførelsen af den pågældende foranstaltning (§ 52 i ændringsforslag nr. 10).

Til nr. 5.

Forslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 6.

Til nr. 6.

Hovedformålet med ændringsforslaget er at hidføre en forenkling af saneringsproceduren ved at slå det foreløbige og det endelige tilsagn om statsstøtte på grundlag af henholdsvis en foreløbig og en endelig finansieringsplan sammen til ét tilsagn på grundlag af én finansieringsplan.

Som en konsekvens heraf må tidspunktet for tilsagnet til ejerne om at overtage saneringens gennemførelse ved dannelse af et saneringslav flyttes fra perioden mellem det foreløbige og det endelige tilsagn om statsstøtte til tiden umiddelbart efter det støttetilsagn, som efter ændringsforslaget vil være det eneste.

Til de enkelte bestemmelser bemærkes i øvrigt:

Til § 32.

I stk. 1 angiver 1. punktum formen for statsstøtten til saneringer i overensstemmelse med den hidtidige ordning, medens der i 3. punktum henvises til den særlige støtte til finansiering af påbudte ombygninger m. v., som er foreslået i § 52 i ændringsforslag nr. 10.

I stk. 2 fastslås udtrykkeligt, at den halvdel af saneringstabet ved selskabs- og ejerlavssaneringer, som staten ikke dækker, påhviler vedkommende kommune, ligesom det er tilfældet ved kommunale saneringer.

Stk. 3, 1. punktum, svarer til gældende lovs § 47, stk. 3. Den ændrede formulering indeholder ingen realitetsændringer. Udeladelsen af den gældende bestemmelse om, at den særlige statsstøtte ydes af de i § 47, stk. 1, nr. 1, omhandlede beløb, modsvares af den ved ændringsforslag nr. 7 foreslåede ændrede affattelse af § 47, stk. 1, nr. 1.

Til § 33.

Stk. 1 svarer til gældende lovs § 33 med den forenkende ændring, at der nu kun skal foreligge én finansieringsplan, før tilsagn om statsstøtte kan gives.

Stk. 2 svarer til gældende lovs § 32, stk. 1, 2. punktum. Det findes ikke påkrævet, at der — som bestemt i den gældende lovs § 32, stk. 1, 1. punktum — samtidig med godkendelse af en saneringsplan skal fastsættes en frist for indsendelse til boligministeren af en finansieringsplan. I praksis har den fastsatte frist ofte måttet forlænges, og der foreligger i øvrigt ingen grund til at antage, at den kommune eller det saneringsselskab, der har fået en saneringsplan godkendt, ikke skulle ansøge om statsstøtte, så snart som det er muligt at fuldføre finansieringsplanen.

Stk. 3 afløser gældende lovs § 32, stk. 2-6, hvori der er optaget enkelte, langtfra udtømmende regler for saneringstabets opgørelse. Det har derfor måttet bero på en udfyldende fortolkning baseret på den til grund for saneringsloven af 1959 liggende kommissionsbetænkning, i hvilken udstrækning udgifter og indtægter i forbindelse med en sanering har kunnet medtages i saneringsregnskabet og dermed ikke blot